

„А як я за небіщика виходила, то таке вам було тирхаве, як тая щепи при дорозі. А я її обчімхала, а я її обхарила, я її як рідну дитину обіймала, а вона мені — мачухо! — тай мачухо!... Бодайже тобі — думаю — доля такою мачухою була дівонько.....”

Говорила чимраз голоснійше, як би я був її не знати яким добрим знакомим.

„Як я за небіщика виходила, то ціле село кричало: „що ти робиш, дівко! Таж він тобі патика не перетне, таж він решета зерна не годин двигнути!” Але я собі думаю, хлоп як гузик, а все таки хлоп — тай вийшла. І добре казали. Кілька літ легма перележав тай вмер. А я за нього і коло хати і коло поля і коло худоби і коло дитини, бо синка від небіщика малам. Вона каже, що не від нього. Але я не з тих. О, не з тих!”

Тут зачала кричати, як би то не пасербиця, а я на неї сплетні пускав, а дальше встала з лави і руками мені вигрожувала.

„Бодай би ти дівонько, так чисто вийшла, бодай би ти так ціло свій вінок до престола донесла. тай жадного листка по дорозі в болото не пустила. Я тобі більше нічого не бажаю.

Заспокоївши тими словами свою обиджену гордість, сіла знова на лавку і оповідала далше

„Бо то не штука на тім світі так во, знаєте, собі починати, але що буде на другім, га? Підіть но ви під церкву в нашім селі, та подивіть ся на страшний суд, що там дітьки таким роблять, бо там всього відхочеть ся. А вона все перед небіщиком, що я з тим, та що я з сим, а я